

IX Ka 524/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w Wydziale IX Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Aleksandra Nowicka (spr.)

Sędziowie: S.O. Barbara Plewińska

S.O. Andrzej Walenta

Protokolant st. sekr. sąd. Magdalena Maćkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Bożeny Mentel

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013r.

sprawy **P. B.** oskarżonego z art.13§1 kk w zw. z art. 278§1 kk i art. 288§1 kk w

zw. z art. 57a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 26 czerwca 2013r., **sygn. akt II K 241/13**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla pkt 3 , 4, 5, 6, 7 i 8 wyroku;

2. uznając, że czyny przypisane oskarżonemu w pkt I i II wyroku stanowią wykroczenia odpowiednio z art. 11§1 kw w zw. z art. 119§1 kw i art. 124§1 kw, po zastosowaniu art. 4 §1 kk w myśl art. 9§2 kw na podstawie art. 124§1 kw wymierza za nie łącznie karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin;

II. kosztami procesu powstałymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża w całości Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 524/13

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 7 stycznia 2013 r. około godziny 12:30 w G. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia radia samochodowego marki (...)o wartości 300 złotych z niezabezpieczonej koparki, która była zaparkowana na posesji przy ul. (...) na szkodę M. S.

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk

II. w dniu 7 stycznia 2013 r. w G. na ul. (...), działając publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego dokonał umyślnego uszkodzenia autobusu o numerze rejestracyjnym (...) i numerze bocznym

(...), w ten sposób, że kopiąc nogą uszkodził drzwi, czym spowodował szkodę o wartości 370 złotych w mieniu (...).
w T. przy ul. (...)

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 roku (sygn. akt II K 241/13):

1. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i za czyn ten po myśli art. 14 § 1 kk na mocy art. 278 § 1 kk skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,
2. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia z tym, że wyeliminował z opisu czynu, iż sprawca działał publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego tj. występku z art. 288 § 1 kk i za czyn ten na mocy art. 288 § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
3. na mocy art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych w punkcie 1 i 2 wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności,
4. na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby,
5. na mocy art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego na czas próby pod dozór kuratora sądowego,
6. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 kk zobowiązał oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby,
7. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby,
8. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony podnosząc, że nie miał zamiaru kradzieży radia opisanego w punkcie I a/o oraz dodając, że radio to miało wartość niższą niż ustalone przez sąd meriti 250 złotych, wskazał, że ponosi on odpowiedzialność za wykroczenie z art. 119§ 1 kw. Ponadto zdaniem oskarżonego czyn z punktu II a/o stanowi wypadek mniejszej wagi a więc jego zachowanie winno zostać zakwalifikowane jako występki z art. 288 §2 kk.

Oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie jego winy za wykroczenie z art. 119§ 1 kw oraz występki z art. 288 §2 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niezależnie od zarzutów apelacji oskarżonego zaskarżony wyrok sąd odwoławczy zmienił w całości.

Wyjść należy od tego, że sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzuconych mu w punktach I i II a/o zachowań nie budzi wątpliwości. Oskarżony zresztą w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do winy w zakresie obu tych czynów szczegółowo opisując okoliczności popełnienia każdego z nich. Wprawdzie wyjaśniając na rozprawie zaprzeczył by miał zamiar kradzieży radia z punktu I a/o (i obecnie w apelacji też tak utrzymuje), jednakże względ na jego logiczną wersję z postępowania przygotowawczego a także niezmiennie i stanowcze zeznania D. J., M. S. czy A. i P. G., przekonują o poprawności ustaleń sądu meriti. Ocena twierdzeń oskarżonego i relacji w/w świadków jest dokładna i rzetelna a oskarżony nie wykazał błędów w tym zakresie.

Oskarżony nie zgadza się z wyrokiem gdyż twierdzi, że ustalenie odnośnie wartości radia stanowiącego przedmiot czynu z punktu I a/o jest zupełnie dowolne. Jego zdaniem radio nie jest warte 300 złotych - jak przyjął sąd meriti,

lecz przedstawia wartość niższą niż 250 złotych, w związku z czym powinien zostać skazany jedynie za wykroczenie z art. 119 §1 kw. Nadto oskarżony forsuje w apelacji stanowisko, że jego czyn z punktu II a/o - z uwagi na małą wartość wyrządzonej szkody - stanowi przestępstwo z art. 288§ 2 kk.

W pierwszym rzędzie wyjaśnić należy, że ustalenie w zakresie wartości radia opisanego w punkcie I a/o nie nasuwa wątpliwości. Ustalenie to sąd odwoławczy podziela. Bazując bowiem na oświadczeniu pokrzywdzonego M. S., który przyznał, że radio miało wartość około 300 złotych, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że jest to kwota miarodajna dla określenia wartości radia. Brak jest uzasadnionych podstaw aby wskazaną przez M. S. wartość radia kwestionować. Oskarżony co prawda załączył do apelacji wydruki z internetowego portalu ogłoszeniowego dowodzące, że radio samochodowe marki (...)można kupić za dużo mniejszą kwotę, lecz wydruki te wcale nie poddają w wątpliwość ustaleń sądu meriti chociażby z tego powodu, że cena określona w ofercie sprzedaży jakiegoś konkretnego przedmiotu wcale nie musi odpowiadać jego rzeczywistej wartości. Powszechnie wiadomo jest, że do ukształtowania ceny na określonym poziomie dochodzi w wyniku działania praw rynkowych, a jak uczy doświadczenie życiowe – oferty dostępne w ramach sprzedaży internetowej są korzystniejsze niż w „normalnych” sklepach. Poza tym oskarżony nie wykazał by radia, których oferty sprzedaży przedłożył do akt, odpowiadają parametrom technicznym czy stopniowi zużycia radia, o którym mowa w punkcie I a./o. Tak więc bezsporna okoliczność, że możliwe jest znalezienie oferty sprzedaży radia samochodowego (...)za ceną niższą niż określona przez sąd wartość, nie może dyskwalifikować ustaleń w tym zakresie poczynionych na podstawie kategoriycznych zeznań pokrzywdzonego i nie daje podstaw do uznania, że przyjęta jako podstawa wyroku wartość jest zawyżona.

Niezależnie od zarzutów apelacji, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w kierunku postulowanym przez oskarżonego w apelacji (a więc poprzez zakwalifikowanie popełnionych przez niego czynów jako wykroczeń), choć nie z powodów przez niego wypunktowanych, lecz z uwagi na zmianę przepisów wynikającą z ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 9 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy uznając, że oskarżony dopuścił się zarzuczonego mu czynu polegającego na usiłowaniu kradzieży radia o wartości 300 złotych, skazał go za przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 278§ 1 kk. Nadto skazał oskarżonego także za przestępstwo z art. 288 §1 kk polegające na umyślnym uszkodzeniu autobusu czym spowodował szkodę w wysokości 370 złotych.

Rozstrzygnięcie sądu meriti w zakresie materialno- karnej oceny zachowania oskarżonego należałoby zaakceptować gdyby nie zmiana z dniem 9 listopada 2013 roku przepisów art. 119 §1 kw oraz art. 124§ 1 kw przejawiająca się podwyższeniem wartości mienia będącego przedmiotem kradzieży (przywłaszczenia) oraz podwyższeniem wysokości szkody wyrządzonej uszkodzeniem, zniszczeniem mienia. Na gruncie aktualnie obowiązujących przepisów, kradzież lub przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej o wartości nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia stanowi wykroczenie z art. 119§ 1 kw. Wykroczeniem z art. 124 §1 kw jest także umyślne zniszczenie, uszkodzenie bądź uczynienie cudzej rzeczy niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

Tak więc, na skutek zmian wprowadzonych ustawą z dnia 27 września 2013 r., czyny oskarżonego przypisane mu w punktach 1 i 2 zaskarżonego wyroku stanowią obecnie odpowiednio wykroczenia z art. 11 §1 kw zw. z art. 119§ 1 kw oraz z art. 124 §1 kw. Zarówno wartość mienia stanowiącego przedmiot czynu z punktu I a/o jak i wysokość szkody wyrządzonej uszkodzeniem mienia nie przekracza progu 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

W związku z powyższym, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił punkty 3, 4, 5, 6, 7 i 8. Uznając natomiast, że czyny oskarżonego przypisane mu w punktach 1 i 2 wyroku stanowią wykroczenia odpowiednio z art. 11 §1 kw zw. z art. 119§ 1 kw oraz z art. 124 §1 kw, po zastosowaniu art. 4 §1 kk, w myśl art. 9 §2 kw na podstawie art. 124§1 kw wymierzył za nie oskarżonemu łącznie karę 1 miesiąca ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin.

Prokurator na rozprawie odwoławczej przychylając się do zmiany kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego postulował by wymierzyć oskarżonemu za nie łącznie karę 30 dni aresztu, jednakże zdaniem sądu odwoławczego

karą odpowiadającą stopniowi winy oskarżonego oraz stopniowi społecznej szkodliwości jego czynów będzie kara 1 miesiąca ograniczenia wolności i taką też karę ostatecznie oskarżonemu wymierzył. Kara ta jest wystarczająca do realizacji celów kary, bez potrzeby sięgania po karę najsurowszego rodzaju. Sąd odwoławczy jest przekonany, że z uwagi na młody wiek oskarżonego najpełniej cele wychowawcze spełni kara ograniczenia wolności polegająca na obowiązku świadczenia pracy na cele społeczne.

Dodać należy, że w sprawie nie było podstawy do zastosowania reguły „przekształcenia” kary przewidzianej w art. 50 ustawy z dnia 27 września 2013 r. w karę aresztu w wymiarze 30 dni. Wprawdzie według w/w przepisu, jeżeli czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn; jednakże w niniejszej sprawie zaskarżony wyrok, którym orzeczono wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności nie był prawomocny, stąd też rygor z art. 50 w/w ustawy nie miał zastosowania.

Kosztami procesu powstałymi od chwili wszczęcia postępowania obciążony został w całości Skarb Państwa.